

1

Donderdag 10 oktober 2024

GRACE

Ik omhelsde mijn vriendin zachtjes bij de kerkdeur, fluisterend dat ik er altijd voor haar zou zijn. Haar betraande ogen ontmoetten de mijne en we deelden een moment van begrip zonder woorden. Vervolgens liet ik haar zachtjes los, zette een stapje opzij en betrad, met Tom aan mijn zijde, de stille kerk. Zijn stevige, warme hand rond de mijne bood troost in deze bitterzoete momenten. De zachte echo van onze voetstappen vulde de ruimte terwijl we langs de houten banken liepen, op zoek naar onze plaatsen.

Tom, met zijn kalme glimlach die altijd geruststellend was, begeleidde me naar de zitplaatsen. Zijn aanwezigheid was als een veilige haven te midden van de droeve sfeer. Samen namen we plaats, onze schouders elkaar lichtjes rakend, als een stille belofte van steun in het aangezicht van verdriet. In de sombere kerkhal werd de sfeer verzwaard, terwijl de begrafenis mannen met uiterste zorg de kist naar voren droegen. Ik bedacht me dat het gewicht van de gepolijste houten kist op de schouders van het begrafenis personeel niets was in vergelijking met de last van verdriet die nu op Becky's hart woog. Mijn hart brak telkens wanneer ik het verdriet op haar gezicht zag. Het was alsof ik haar verdriet even hard voelde als zijzelf. Iets in mij wist echter dat dat niet helemaal waar was. Ik was inderdaad heel erg empathisch, vaak tot op het punt dat ik mijn eigen energie liet beïnvloeden door andermans staat van zijn, maar op begrafenissen voelde het toch altijd anders. Alsof je niet alleen treurde om de overledene, maar nog meer om wat je zelf ooit had moeten achterlaten of nog zult moeten achterlaten. Ineens, te midden van de gedempte geluiden van de

kerk, dwaalden mijn gedachten onverwacht af naar Tom. Het besef sloop binnen als een schaduw, fluisterend dat er ooit een dag zou komen waarop ik verder zou moeten zonder zijn geruststellende aanwezigheid. Mijn hart leek te verstillen bij die gedachte, en een ongemakkelijke rilling kroop over mijn rug. De pijnlijke mogelijkheid van een leven zonder Tom drong zich op als een ongenode gast in mijn gedachten. Zijn lach, zijn warmte - alles wat mijn wereld compleet maakte - leek plotseling fragiel, en ik voelde de kwetsbaarheid van ons gedeelde bestaan als nooit tevoren.

Ik werd uit mijn introspectieve gedachtestroom getrokken door het zachte snikken en het schuifelen van voeten om me heen, herinnerend aan het heden dat zich voor me ontvouwde. Mijn aandacht keerde abrupt terug naar de begrafenisceremonie van de man van mijn beste vriendin, de kille realiteit die zich voor mijn ogen afspeelde. Ik keek toe hoe de kist langzaam naar het altaar werd gedragen, waarmee de emotionele reis van afscheid nemen officieel kon beginnen.

Het was een mooie dienst. Meerdere vrienden en familieleden kwamen woorden van troost brengen en hadden een tekst voorbereid vol warme herinneringen aan Henk. Vele van de afscheidsspeeches waren doorspekt met grappige anekdotes die een glimlach wisten te ontlokken te midden van het verdriet.

Henk had een onweerstaanbaar gevoel voor humor gehad. Gedurende de hele ceremonie gingen mijn gedachten regelmatig terug in de tijd, en ik haalde me al die keren voor de geest dat Tom en ik bij Becky en Henk waren blijven eten. Henk was een echte levensgenieter en zijn gevoel voor humor nam vaak toe in evenredigheid met het alcoholgehalte in zijn bloed. Niet dat hij een dronkenlap was, integendeel. Ik had hem nooit dronken gezien. Hij genoot gewoon enorm van een glas whisky na de maaltijd en dan kwam hij los. Hij deelde vaak grappige anekdotes van op zijn werk, waar zich blijkbaar de gekste dingen afspeelden. Hij was ingenieur op een patentenbureau en hij vergeleek de werksituatie daar vaak met de komische tv-serie *Het Eiland*, een Belgische televisieserie die draait om de absurditeiten en grappige situaties die zich voor-

doen op een fictief bedrijfseiland genaamd "Het Eiland". De serie volgt de excentrieke medewerkers van een IT-bedrijf en belicht hun dagelijkse beslommeringen, kantoorhumor en de bizarre gebeurtenissen op het eiland. Henk kon talloze anekdotes vertellen die zich op zijn werk hadden voltrokken, en die inderdaad verdacht veel overeenkwamen met hilarische gebeurtenissen uit de komische serie. Hij had me met enkele van zijn anekdotes meermaals de slappe lach bezorgd.

Na de emotionele dienst leidde een langzaam, treurig muziekstuk ons de kerk uit, naar de koffietafel. Het was een klein stukje rijden en ik plofte in de passagiersstoel van onze SUV, een donkerblauwe Kia Sportage, met een diepe zucht.

Tom, die achter het stuur zat, fronste bezorgd zijn wenkbrauwen. 'Gaat het?'

'Ja,' zei ik dankbaar.

Ik draaide me naar hem toe en ging met mijn gezicht pal voor hem zitten, terwijl ik mijn geschminkte ogen wijd opensperde en zijn aandacht opeiste. 'Panda?'

'Geen panda,' zei hij gniffelend.

'Leve waterproof mascara,' bracht ik uit.

Aangekomen in het zaaltje waar de koffietafel plaatsvond, heerste er een meer ontspannen sfeer. De geur van koffie kwam ons tegemoet terwijl we naar binnen wandelden. De zaal stond vol ronde, houten tafels, omgeven door telkens zes stoelen. We zochten ons een tafel uit waar nog twee plaatsen vrij waren, en eindigden aan een tafel met enkele van Henks vrienden en hun partners. Tom en ik gaven iedereen aan de tafel beurtelings een hand en onze naam. Ik voelde een knoop in mijn maag. Om ons heen klonken gedempte gesprekken en zacht gelach, maar ik voelde me een beetje verloren te midden van mensen die ik niet zo goed kende. Ik keek naar Tom en ving zijn bemoeidigende glimlach op, maar zelfs dat bood weinig comfort terwijl ik probeerde